

at Tilskudet skulde udbetales efter Medlemsantallet med 3 Kr. pr. Medlem. Havde Ministeriet fastholdt dette Forslag, saa vilde der have været god Udsigt til, at den allerstørste Del af Landsygekasserne vilde have været istand til at ændre deres Vedtægter saaledes, at de kunne fyldestgjøre Lovbestemmelserne. Efter det foreliggende Forslag og efter den ringe Løn Landarbejderne have, anse vi det noget nær for at være en Umulighed. Mindretallet ser imidlertid ikke bedre, end at selv Sygekasser, som ikke fuldtud opfylde Betingelserne i § 13, alligevel kunne siikre megen Gavn, og det vil efter vor Opfattelse være i Samfundets velforstaaede Interesse, at de opretholdes og udvikles, og at de derfor faae offentlig Anerkjendelse, naar de opfyldte i det Mindste den ene af de stillede Betingelser. Selvfølgelig maa Statstilskudet i saa Fald være mindre; vi foreslaa Halvdelen.

Mindretallet foreslaar derfor, at der tilføies § 13 følgende Stykke: „Derfor en Sygekasse ifølge sine Vedtægter kun yder fri Lægehjælp og Sygehusbehandling uden daglig Pengenhjælp til Medlemmerne, eller kun den daglige Pengenhjælp uden Læge- og Sygehusbehandling, da skal Kassen ligesuldt kunne optages blandt de anerkjendte Sygekasser, naar den iøvrigt fyldestgjør de i denne Lov stillede Betingelser. Enhver skal det være til Hinder for Anerkjendelsen, at en Sygekasse i sine Vedtægter bestemmer, at Børnene ikke skulle nyde fri Lægehjælp. Men den paagældende Kasse, som saaledes kun delvis opfylder de i denne Paragraf stillede Betingelser, beholder kun et Tilskud af det Offentlige (jvfr. § 9) som svarer til Tjeredelen af Sygekassens samlede Medlemsbidrag i det paagældende Aar“.

Endelig stille vi følgende Ændring til § 10: Andet Stykke affattes saaledes: „De omhandlede Forskjer, der ikke betragtes som Fattighjælp, staffles tilveie ved Kommunalbestyrelsens Foranstaltning, og Omkostningerne derved udredes af Kommunens Kasse“.

Medundertegnede Raben, der har kunnet tiltræde de fleste af de foranstaaende almindelige Bemærkninger og den ikke ubetydelige Række af Ændringsforslag, der ere stillede af det samlede Udvalg, finder dog Anledning til at gjøre nogle Bemærkninger, særlig angaaende Hovedpunktet i hele Lovforslaget, det Tilskud, der efter § 9 skal ydes Sygekasserne, om de ydes, Lovforslaget i sin § 13 paabyder Sygekasserne, hvis de ville opnaa offentlig Anerkjendelse, og om de Frikjørsjeler, som de Beboere i Landkommunerne,

der holde Heste og Vogne, skulle præstere efter § 10.

Den Mening, der udtales af forskjellige andre Udvalgsmedlemmer, at Sygekasserne snarere vilde have pekuniær Stade end Gavn af Tilskudet, som det er foreslaaet i Lovforslaget, idet de frivillige Tilskud, Gaver og Bidrag, der for Tiden i ikke ringe Omfang ydes af Kommuner, private Behynder og Æresmedlemmer, ganske sikkert vilde bortfalde, naar Udredelsen af Tilskudet paabyrdes Kommunen, tiltræder jeg helt ud. Disse — i alt Fald Landkommunerne — maa allerede nu udrede saa store Afgifter til Sogne- og Amtskommuner, at det, efter min Mening ikke kan tilraades yderligere at paalægge dem nye Byrder. I fuld Overbevisning samstemmer jeg derfor med de til § 9 stillede Ændringsforslag, der foreslaa, at Statskassen udelukkende skal udrede Tilskudene.

Det er min bestemte Mening, at Sygekasserne — i alt Fald Landdistrikternes Sygekasser — ikke vilde kunne opfylde de Betingelser, der stilles i Lovforslagets § 13 for at opnaa offentlig Anerkjendelse. Jeg har derfor tiltraadt de Forandringer i Paragrafen, der foreslaas af hele Udvalget, gaaende ud paa, at indskrænke disse Ydelser til det, der maa anses for nogenlunde overkommeligt. Endvidere tiltræder jeg det af 2 Udvalgsmedlemmer stillede Ændringsforslag, om en Tilføining til § 13, gaaende ud paa, at ogsaa de Sygekasser, der, selv om disse Indskrænkninger vedtages, endnu ikke mene fuldtud at kunne opfylde Paragrafens Bestemmelser, desuagtet kunne vente at faae offentlig Anerkjendelse, imod kun at opbevære Halvdelen af det i Paragrafen fastsatte Tilskud af det Offentlige. Jeg ser ikke rettere, end at den store Fremgang, Sygekasserne have haft i de senere Aar, og det rundt omkring i Landet, ikke bør hæmmes ved for mange indskrænkende Bestemmelser, men at det saavidt muligt bør overlades til Sygekasserne, selv, igjennem deres Vedtægter at bestemme, hvor meget de se sig i Stand til at kunne yde Medlemmerne.

De Frikjørsjeler, som de Beboere i Landkommunerne, der ere kjøreligtige i andre Diemed (Brugerne af mindst 1 Td. Hartkorn) uden Godtgjørelse skulle yde Sygekasserne i Genhold til § 10, vilde danne et meget betydeligt Tilskud til Landsygekasserne, et Tilskud der — ogsaa udtalt af andre Udvalgsmedlemmer — vil blive betydeligt større end det Tilskud, en saadan Sygekasse vil kunne vente at faae af det Offentlige. Wgtkørsjeler have altid været og ere endnu meget ilde fete af Landbefolkningen og efter at